

Szeptember 5-ig elnapolták a képviselőházat.

(Budapesti tudósítónktól.) A képviselőház szombati ülése iránt csekély érdeklődés mutatkozott. Örgyőf Pallavicini György sürgős interpellációra kért és kapott engedélyt. Az interpelláció tárgya a kiscgazdák gabonaértékesítése dolgában kiadott kormányrendelet tarthatatlan magyarázatáról szól.

Béöthy Pál elnök féltizenegykor nyitotta meg a szombati ülést és bejelentette, hogy örgyőf Pallavicini György indítványának megokolására háromnegyed nyolckor térnek át. Azután a közgazdasági és pénzügyi bizottság előadói terjesztették be jelentésüket: a belügyminiszternek a fiemei államrendőrségről és a budapesti államrendőrség hatáskörének Csepel községre való kiterjesztéséről szóló törvényjavaslata tárgyában.

A jövedelmi adóról szóló törvényjavaslat harmadszori olvasásban történt elfogadása után a vagyonadóról szóló törvényjavaslat általános vitája következett. Pető Sándor a javaslat kritikája előtt Polónyi Géza tegnapi beszédével foglalkozik. Polónyi Vázsonyinak egy tizenöt év előtti nyilatkozatát olvasta fel. Ő nem megy ilyen messze, csak Polónyinak 1916. augusztus 12-én mondott beszédét idézi. Polónyi azt mondotta, hogy ő mindig nagy barátja volt a városoknak, pedig ebből a beszédből egészen más olvasható ki.

Az elnök figyelmezteti a szónokot, hogy itt nem Polónyi közéleti működését, hanem a vagyonadójavaslatot tárgyalják.

Pető Sándor ezután áttért a javaslatra. A háborus konjunkturákat az állam használta ki legkevésbé és ezért az állami monopóliumok bizonyos népszerűsége tettek szert. Csatlakozik az ellenzék határozati javaslatához. Felszólalt még Földes Béla és Sággy Gyula. A vitát ezután bezárták.

Teleszky János pénzügyminiszter vála-

szolt az elhangzott megjegyzésekre. Kifejti, hogy a nyilvános számadásra kötelezett vállalatok és egyesületek az ő terve szerint nagyobb adót fognak fizetni, mintha vagyoni adót és jövedelmi adót fizetnének együtt. A kormányt nem lehet azzal vádolni, hogy a plutokráciát védelmezi. Azt a módot választotta, mely nagyobb teherrel óhajtja sújtani a részvénytársaságokat és a nyilvános vállalatokat. Kérte a javaslat elfogadását.

Hegedüs Lóránd az ellenzéki határozati javaslatoknak megfelelő határozati javaslatokról tesz előterjesztést. A Ház ezután elfogadta a vagyonadóról szóló javaslatot. Az ülés további folyamán elfogadták részleteiben is a javaslatot. Majd letárgyalta a Ház a harmadosztályu kereseti adóról szóló törvényjavaslatot is.

Az elnök ezután a napirend megállapításánál indítványozta, hogy a Ház ülését szeptember 5-ikéig napolják el, mivel a kormánynak más mérvű elfoglaltsága van és közben a főrendiház ugyis ülészik. A Ház hozzájárult a javaslathoz.

Ezután örgyőf Pallavicini György előterjesztte sürgős interpellációját. Azt kérde a földmivelésügyi minisztertől, hogy tudomása van-e arról, hogy az országos gazdasági bizottság a miniszteri rendeletet úgy értelmezi, hogy a kiscgazdák akkor is kötelesek gabonájukat alacsonyabb áron beszállgatni, ha 50 métermázsánál nagyobb mennyiségben gyűjtötték össze. És ha erről tudomása van, szándékozik-e sürgősen intézkedni.

Báro Ghillány Imre földmivelésügyi miniszter válaszol az interpellációra. Kijelenti, hogy a rendeletet tévesen értelmezték és intézkedni fog, hogy a bizottság helyesen járjon el. Pallavicini és a Ház tudomásul vette a választ. Ezután az ülés negyedhétkor véget ért.

A Délmagyarország telefonjai

Szerkesztő: 305.
Kiadóhivatal: 81.

Ujabb akció a megélhetési viszonyok enyhítéséért.

— Beszerzési csoport alakul Szegeden. —

(Saját tudósítónktól.) A Felebaráti Szeretet Szövetség, amelynek egyik alapszabályszerű kötelessége, hogy a megélhetési viszonyok megjavításában közreműködjen, mint ismeretes, mozgalmat indított egy közös konyha felállítására érdekében. Utóbb tudvalévőleg a hatóság hasonló akciót kezdett, ami arra indította a szövetség vezetőségét, hogy külön akciójáról lemondjon és a hatóság által felállítandó közöskonyhánál ajánlja fel szolgáltatásait. Mint a Délmagyarország jelentette, a városi közöskonyha létesítésének terve is megbukott a jelentkezések csekély száma miatt, ami korántsem azt jelenti, mintha a közös konyha felállítására Szegeden nem volna szükség. Az üdvös terv keresztülvitelét oly körülmények gátolták meg, amelyekre ez alkalommal bővebben nem térünk ki.

A Felebaráti Szeretet Szövetség most a megélhetési viszonyok enyhítésére és a nagy drágaság leküzdésére újabb akciót kezdett, amely a tisztviselők körében bizonyára rokonszenvesebb fogadtatásra talál. A szövetség élmezési csoportja, amely a háború folyamán már eddig is sokat segített különösen a szegényebb munkásosztály sorsán, most beszerzési csoportot akar szervezni a szövetség tagjai körében. A szövetség cukrot, kávé és rizst kíván önköltségi áron juttatni a tagok részére. Faur Károly királyi műszaki tanácsos már erre vonatkozólag a szükséges tennivalókat a szövetség vezetősége elé terjesztette. A szövetség bizik abban, hogy amennyiben megfelelő számú jelentkező lesz, az említett élelmi cikket a kívánt mennyiségben belehet szerezni.

Más városokban már régebben alakultak beszerzési csoportok és eredményesen látják el a tisztviselőket a szükségleti cikkekkel. A szegedi tisztviselők agilitásán mulik, hogy az akció itt is sikerrel járjon. A szövetség élmezési csoportja a szövetség tagjait pén-

Az anya.

Irtá: Striegl F. József.

Mikor kinyílt özvegy Stepp Jánosné előtt kapesos imakönyvének a két füle, mindig úgy érezte, mintha kitárlna előtte a menyország kapujának mind a két szárnya, melyen keresztül egyenesen az Ur-isten elé járulhat. Minden reggel, délben és este csak ő vele, a nap és a csillagok fölött lakozóval társalkodott, mert mióta elhalt a férje, a fiát pedig az orosz frontra sodorta a háború vérvihara, azóta a jó Isten az egyedül társasága. Afféle nagyon szegény, elverődött sváb családnak az egyetlen tagja most már Stepp Jánosné a temesmegyei Vöröstemplomban. Néhány hónappal a háború kitörése előtt szakadtak ide, ebbe a szerb községbe, a sváb Hádrol.* De már a második hónapban szomorú özvegyiségre jutott az asszony ebben az idegen környezetben, melyet sehogysem tudott megszokni. Idekötötte azonban új lakóhelyéhez az ura sírja. Az egyetlen katolikus sír a vöröstemplomi temetőben. Annak is a legszélén, mert valami rendes helyet nem engedett át neki a szerb pópá. Mikor aztán kitört a háború és a fia, Jerich, bevonult, teljesen magára maradt az idegen világban.

Mikor esténként letette a pápaszemét és becsukta az imakönyvét, és mielőtt elfújta a lámpáját, egyetlenegyszer sem mulasztotta el, hogy oda ne tipegjen az ajtó mellett lógó szenteltvíztartóhoz. Reszketeg kézzel nyúlt bele minden este a szent vízbe s miután magát hintette meg vele, néhány csöppet mindig az ég azon tája felé szórt, amelyben a haretéren küzdő fiát sejtette az ő fájdalmas anyai szíve. De mert földrajzot sohasem tanult, bizony gyakran megesett, hogy nem arra szállt az istenes víz, amerre Stepp Jerich harcolt, hanem ép az ellenkező irányba. S ha ez az áldó és áldott anyai kéz sokszor el is tévesztette az irányt, a fia az orosz fronon még is érezte, tudta, hogy egy aggódó anya áldása követi lépteit a bömbölő ágyudörgés és véres szuronyrohamok közepette. Meg is irta minden tábori levelében és tábori lapján:

— Ne féltsen engem, jó édes anyám, a maga áldása és imádsága megvéd engem minden bajban.

És ez nem is lehetett másképp. Bajtársai rakásra hullottak körülötte és neki még a hajszála sem görbült meg.

Egyszer azonban az oroszok olyan sűrű vasfűgönyt szőttek a gránátokból, hogy azon még az anyai áldás sem talált rést és Stepp Jerich megsebesült.

Sebesülése azonban nem volt súlyos, azért Temesvárra irányították, a hová kívánczolt. Ott legalább közel lesz az édes anyjához.

Mert az a száz kilométer Vöröstemplomtól Temesvárig, csak egy macskaugrásnak tetszett neki az ezer meg ezer kilométer távolságban levő haretérhez képest.

Már utközben tábori lapon értesítette az édes anyját:

— Ne aggódjék, édes anyám, — irta, — könnyű a sebem. Most uton vagyok Temesvárra s így legalább közel leszek édes anyámhoz.

Bármily vigasztalóan hangzott is ez, mégis fájdalmas törzsúrás volt az az anyai szívbe. A máskor oly rendszerető asszony izalmában a földre hajigálta az ágytakarót, a dunnát, a párnákat és lepedőt, hogy előkotorássa a szalmazsákból azt a kendőben örözt pár garast, amit megtakarított a hadisegélyből. Mikor pedig biztos rejtekéből előkerült a sovány vagyunka, azonmód otthagytá a széthányt ágyneműt a földön, bezártá a szobácskáját és rohant, röpült az állomás felé. Látni akarja mentől előbb a fiát, akit másfél esztendeje nem látott és aki — irtózat még rá is gondolni! — megsebesült...

— Istenem, csak le ne késsek, csak le ne késsek a vonatról! — aggodalmaskodott és még jobban futott.

Már dübörög is a vonat, ő legalább úgy hallja és az állomás még jó negyedóránnyira van.

— Csak gyorsan, gyorsan! — biztatgatta önmagát.

* Hád = Heide, úgy nevezik a svábok Torontál-megye felső részét.